

Den Nye Tidsalder afdækkes – del 4/9

At sortere det mentale og det emotionelle

Loven om økonomi og spild

Doris havde netop modtaget et lån og havde besluttet at få mest muligt ud af det. Desværre var hun fange af sine emotionelle begær, så hun brugte ikke blot for mange penge, hun brugte dem også ødselt og uøkonomisk. I stedet for at tjekke tilbud og finde den bedste pris brugte hun ofte det dobbelte af, hvad hun behøvede på forskellige produkter. Når et produkt fandtes i et kendt mærke, ville hun købe dette, selv om det var meget dyrere. Desuden købte hun ofte overlappende produkter. For eksempel havde hun mange flere sko, end hun behøvede, og tre mobiltelefoner selv om hun kun havde brug for én.

Shirley fik det samme lån, men valgte en anden og mere fornuftig fremgangsmåde og brugte kun af lånet, når det var logisk og nødvendigt. Hun undersøgte markedet og sikrede sig, at hun købte til den bedste pris, når hun behøvede noget, og hun købte kun kendte mærker, når der var klar forskel i kvaliteten. Hun nægtede at købe overlappende produkter og købte udelukkende de ting, som hun virkelig brugte.

Ved at bruge sin hjerne og sunde fornuft brugte Shirley Loven om Økonomi.

Og hvad er det? Djwhal Kuhl nævner den ofte i Baileys bøger. Grundlæggende er det følgende:

Universets kreative intelligens følger den vej, der giver den største effekt, mens den har det mindste mulige forbrug af energi. De, som følger Loven om Økonomi, producerer meget lidt spild, hvis noget overhovedet.

Loven om Økonomi kan vi se fra det subatomare niveau til atomer, molekyler, celler og alt levende. Naturens økonomi er virkelig fantastisk.

Vi mennesker har gjort store fremskridt inden for teknologi ved at observere naturen, men vi halter virkelig bagefter, når det gælder om at inddrage denne lov i vores liv og i politik. For mange af os er som Doris, og ikke nok af os er som Shirley.

Desværre kaster de fleste regeringer effektiviteten og Loven om Økonomi ud af vinduet og bruger penge ligesom Doris, ofte uden at have midlerne til at betale den endelige regning.

Her er det virkelig mærkværdige. Mange, som er ganske ansvarsbevidste angående deres personlige budget og betragter sig selv som fornuftige Vandbærere støtter det yderst ødsle regeringsforbrug. Hvis regeringen låner penge for at bruge dem til et produkt eller en service, som de går ind for, støtter de det helhjertet uden den mindste smule forsøg på at beregne spildet eller komme med nogle bekymringer.

At støtte regeringsprogrammer, som involverer ekstremt spild, er som at være gift med Doris og stole på, at hun vil gøre bedst mulig brug af sit kreditkort.

Tilhører en sådan hovedløs støtte det følelsesbetonede fra fiskens tidsalder eller det mentale fra Vandbærerens?

Svaret burde være tydeligt for enhver.

Der finder et meget stort spild og ineffektivitet sted på de fleste niveauer af regeringens (red: i USA) hjælpeprogrammer og dens forbrug. Jeg vil vælge et enkelt område – sundhedsområdet.

Før regeringen begyndte at afsætte penge til dets borgere i et forsøg på at sænke udgifterne til sundhedsområdet, var priserne temmelig fornuftige. Jeg ved det, for jeg var ude for en ulykke, da jeg var 13 år gammel i 1958, som betød, at jeg skulle gennemgå seks operationer og tilbringe i alt tre måneder på hospitalet. Fire af operationer blev udført af en anerkendt specialist, som i dag ville have kostet en formue.

Mit første ophold på hospitalet varede en måned, og mit værelse kostede 8 USD om dagen. Det dyreste værelse kostede 14 USD, men da vi var bekymret på grund af pengene og ikke havde nogen forsikring, så valgte vi den billigste løsning.

8 USD i 1958 svarer til 66,50 USD i 2016 priser. Det var en rimelig pris, uanset hvordan man ser på det.

Ulykken skete på det værst tænkelige tidspunkt. Min mor var lige blevet skilt fra min far og fik ingen børnepenge. Vores økonomiske midler stammede fra, at vi begge plukkede frugt om sommeren, og at min mor arbejdede for noget nær minimumslønnen på en kartoffelfabrik resten af året.

Kunne en frugtplukker uden forsikring i dag betale for en større operation og en måneds ophold på hospitalet? Næppe. I dag ville regningen nemt lyde på en kvart million dollars.

Det lyder helt skørt, men vi betalte alle hospitalsregningerne med vores egne penge uden hjælp fra regeringen og uden forsikringselskab. Min mor tog ganske vist et lån, men betalte det tilbage.

I forhold til en senere korrigerende kirurgi fik vi ganske vist hjælp fra en privat velgørenhedsorganisation, men endnu engang var regeringens indblanding ikke involveret og ikke nødvendig.

I dag koster det typisk omkring 4.000 USD om dagen at være på hospitalet. Det betyder, at hvis jeg skulle på hospitalet i dag, ville udgiften være omkring 500 gange større end i 1958. Justeret for inflation ville det stadig være omkring tres gange så meget.

Det er ironisk, at benzinpriserne i dag især er en torn i øjet på almindelige mennesker, medierne og politikerne. Alle ønsker at undersøge "Big Oil" for at udnytte os. Mange ønsker også at straffe dem ved at beskutte deres fortjeneste hårdere.

Men selv om benzinpriserne måske virker høje, burde vi lovprise selskaberne for at holde prisen så lav, som den faktisk er.

Prisen på benzin var i 1958 39 cents for en gallon (ca. 3,8 liter) i det område, hvor jeg boede, og ingen beklagede sig over "Big Oil". Hvis benzinprisen var steget 500 gange, ville prisen nu være 199,50 USD pr. gallon!

Hvordan kan det være, at prisen på benzin og mange andre ting her i 2016 er steget mindre end ti gange i forhold til priserne i 1958, mens et værelse på hospitalet er steget omkring 500 gange? Det er gådefuldt, at ingen stiller dette spørgsmål. Og endnu mere gådefuldt at almindelige mennesker ikke skælder mere ud over "Big Hospitals", end de gør over "Big Oil" og andre varer.

Den store ineffektivitet begyndte at plage os omkring det tidspunkt, hvor regeringen trådte til for at hjælpe os med vores lægeregninger i form af Medicare og Medicaid (red: amerikanske programmer).

Da disse programmer startede i 1965, virkede det som en god ide for mange, især når man tog omkostningsfremskrivningerne på det tidspunkt i betragtning. Offentligheden købte ideen om, at Medicares udgift på 3 milliarder kun ville stige til 12 milliarder i 1990, når man medregtede inflationen. Den faktiske pris i 1990 var et kæmpestort beløb: 67 milliarder USD. "Eksperternes" skøn var forkert og var 7,44 gange større end fremskrivningen. Det totale beløb for Medicare nåede 440 milliarder for det finanspolitiske år 2007 – eller 16 % af hele det føderale forbrug. Siden da er udgiften blot steget og steget.

De eneste større poster i det føderale forbrug er den sociale sygesikring og forsvaret.

Spørgsmålet er, om loven overhovedet var blevet vedtaget, hvis offentligheden havde vidst, hvad den nøjagtige pris ville blive.

Derudover er den årlige udgift til Medicare og Medicaid (uden at indregne spild) på grund af snyd og bedrag anslået til at være omkring 100 milliarder om året. Det skønnes, at bedrag i hele sundhedssystemet rundt regnet ligger på 272 milliarder om året.

Slutresultatet er, at man på ingen måde kan påstå, at man er i harmoni med Vandbærerens mentale energier, hvis man støtter programmer, der skaber et så ekstremt spild. Enhver, der ikke er styret af ren følelse, vil støtte elimineringen af spild og anvendelsen af Loven om Økonomi, før man bruger penge på nye programmer, som gør mere af det samme.

Når jeg i dag fortæller mennesker, som mener, at regeringen gør et godt stykke arbejde med vores penge i sundhedsvæsnet, om tiden før disse programmer – dengang selv en frugtplukker ikke behøvede forsikring, fordi han kunne klare at betale selv, bliver deres øjne glasagtige, og de mumler noget i retning af: "Tingene er anderledes i dag."

Ja, tingene er anderledes i dag og ikke på en god måde. Regeringen er ekstremt ineffektiv med vores penge på de fleste områder, og den fornuftige, mentale, Vandbærer/New Age holdning burde være at råbe: "Stop! Lad os få ordnet dette problem, før vi kaster endnu flere penge ind i sådan et ødelagt system."

Copyright 2016 by J J Dewey

Julen 2011

En af de mest interessante indsigter i min bog "The Unveiling" er fortolkningen af de to vidner (red: The Unveiling er en fortolkning af Johannes' Åbenbaring). Her er et centralt citat om dem: "Når de har fuldført deres vidnesbyrd, skal dyret, der stiger op af afgrunden, føre krig mod dem og sejre over dem og dræbe dem. Og deres lig skal ligge på gaden i den store by, hvis åndelige navn er Sodoma og Egypten, og hvor deres herre blev korsfæstet. Mennesker af alle folk og stammer, tungemål og folkeslag skal se deres lig i tre og en halv dag, men vil ikke tillade, at deres lig bliver lagt i graven." (Johannes' Åbenbaring 11:7-9)

De to vidner, der findes hos med den sande discipel, er hans ord og hans gerninger. Når det drejer sig om Jesus, ser vi en mand, som udtalte store og sande ord, og som udførte fantastiske gerninger. Disse to vidner gjorde, at verden anerkendte ham som Guds Søn og som sandhedens store lærer.

Men så snart verden begyndte at rette opmærksomheden mod Jesu ord og gerninger, forvred Dyret, som kræver tilbedelse af den ydre gud, desværre Jesu ord og gerninger og fik således menneskene til at se dem gennem et fordrejet syn. I stedet for at se Guds Rige indeni og tro på, at de søgende kan tale store ord og gøre store ting ligesom Jesus, blev menneskene overbeviste om, at de burde lytte til en ydre autoritet, som kunne vejlede deres ord og arbejder.

På denne måde blev de to vidner dræbt. Og mens de lå døde i gaderne i det åndelige Sodoma og Egypten, hvad gør menneskene så i stedet for at inddrage Mesterens ord og gerninger? Skriften siger det ligeud: "Og de, der bor på jorden, skal glæde sig over det og juble og sende hinanden gaver." (Johannes' Åbenbaring 11:10)

Og hvad gør vi, når det er jul?

Som erstatning for at overveje store ord og udføre store gerninger, så "glæder vi os og jubler og sender hinanden gaver."

Det er svært at finde et skriftsted, som er blevet mere bogstaveligt opfyldt end dette.

Opfat det ikke forkert – at glædes og juble og at sende gaver er i sig selv ikke en dårlig ting. Problemet er, at det er julens højdepunkt. Som de kristne betragter som højdepunktet af kristendommen og det at ære Kristus. Vi har tilladt, at fornøjelsen og spændingen, ved at levende ord og gerninger manifesteres gennem os, er blevet erstattet at det at fejre og give gaver.

Mens verden fejrer julen i et forsøg på at ære Kristus, har vi tilladt, at hans ord og gerninger ligger døde og urørte i gaderne.

Men det skal ikke altid være tilfældet. Skriften fortsætter:

"Men efter de tre og en halv dags forløb kom der livsånd fra Gud ind i dem, og de rejste sig op på deres fødder, og der kom stor frygt over dem, der så dem." (Johannes' Åbenbaring 11:11)

Tiden er kommet, hvor de levende, evige ord vil rejse sig igen, og store gerninger vil atter manifesteres. De vil ryste menneskene som et stort jordskælv, og mange vil frygte den forandring, de repræsenterer. På den anden side vil de rene i hjertet finde en fred, som overgår al forstand, for der venter dem stor glæde.

Må vi alle opleve en gave, som overgår det største, som penge kan købe, nemlig at Kristus træder frem gennem dig og mig – og inspirerer os til at bevæge os fremad, stræbe og gøre store gerninger i tjeneste for vores brødre og søstre, vores medmennesker.

Copyright 2011 J. J. Dewey